

Як я була АМС, або Хто знімається в серіальній масовці

Серіал — велика машина зі складним механізмом. Трошки з неї ми бачимо у титрах: актори, режисери, оператори, монтажери, гримери, освітлювачі тощо.

Але хто ці нескінченні перехожі, відвідувачі кафе, сусіди, пацієнти клінік тощо? Це АМС, актори масових сцен.

Якщо ви живете далеко від кіноцентрів України, як я, то шанс потрапити у серіал — мізерний. На відміну від Києва. Тут спеціально найняті люди щоденно шукають масовку. Наприклад, у [Telegram](#) або [Facebook](#).

Типовий приклад оголошення про пошук АМС:

http://ipic.su/img/img7/fs/kiss_32kb.1598876755.png

Власне, приблизно у 200-1000 гривень оцінюють українські створювачі серіалів роботу акторів масових сцен. На суму впливає термін зайнятості, складність ролі, наявність слів.

Серіали у групах часто проходять під кодовими скороченнями: ПЛ, ВП-2, МВХЗ.

ДВРЗ-2 — це другий сезон іронічного детективного серіалу «Дільничний з ДВРЗ» (ремарка про неймінг: як цю назву проговорити взагалі?).

<https://teleportal.ua/serials/ictv/dilnychnyy-z-dvrz>

Я потрапила на зйомки саме його (через цікавість і знайомих, не за оголошенням). Робочий день найчастіше починається ранком. Ми прийшли на 08:30 і ще десь годину чекали. АМС ніхто не повідомляв причини затримки, але за чутками — обидва актори сильно запізнилися.

Збирали нас на мальовничому подвір'ї училища (Київський транспортно-технологічний коледж) неподалік аеропорту «Київ» (Жуляни).

<https://photos.app.goo.gl/4bonRoNbfyFt2f9N7>

<https://photos.app.goo.gl/y4bEKTZnFr6Nwuto7>
<https://photos.app.goo.gl/ZrnAT6nnFYx1cuen9>
<https://photos.app.goo.gl/v2yT2iZA6aWpPkZb9>
<https://photos.app.goo.gl/DrwS7WiDGYZfQvte8>
<https://photos.app.goo.gl/aSBLP7tYK9XQKHU78>
<https://photos.app.goo.gl/RT33SV2NNBtQNNp5A>
<https://photos.app.goo.gl/oGXrsEG3sew1XqFx7>
<https://photos.app.goo.gl/ttYn8AoracxZmDmc9>
<https://photos.app.goo.gl/Mo2CopNjwaaJa6XbA>

Як розповіли колеги з масовки, там саме знімають інший поліцейський серіал. Впізнати його можна по відділку (я теж не впізнала):

<https://photos.app.goo.gl/N6aiFxmWJ53vEPL97>

Знімальний день почався на вході до аеропорту, де усі архітектурні елементи забрані рекламою. Я ще встигла подумати, що її прибиратимуть за допомогою комп'ютерної графіки, але ні. У першій сцені у мене було надвідповідальне завдання — закривати собою назву бренду (щоб не потрапляло в кадр).

Виглядало звідти все якось так:

<https://photos.app.goo.gl/NCpwuddsi2y6V9Jv7>

А от режисер працює з акторами:

<https://photos.app.goo.gl/syPytHXhqZmoghyBA>

Друга сцена мала зніматися у парку поблизу коледжу десь о другій годині дня, але насправді у цей час почався обід. Наших послуг не потребували ще понад три години. Приходили, знімалися та йшли актори масовки для інших сцен. Ми гуляли двором, спілкувалися, сиділи в чудернацькій аудиторії.

<https://photos.app.goo.gl/79EV5TKeZorAoXhu9>
<https://photos.app.goo.gl/x3XbScQHZdLL1QoC9>
<https://photos.app.goo.gl/9KJmMU33nfQJ2YJs5>
<https://photos.app.goo.gl/uPbC4JfnBWcH9pS58>
<https://photos.app.goo.gl/59FXovasRZLYukhr6>

Більш досвідчені колеги жалілися, що даремне очікування часто буває. І тут я спитала, чи можна такою роботою прожити. Оточуючі почали

відповідати, що з неї можна просуватися кар'єрними сходами — і на більш серйозні ролі, і на інші позиції у знімальній групі. Але мене цікавили гроші. «Так, — каже очільник масовки, — може бути до чотирьох зйомок на день».

Дочекалися ми епізоду. Ходили сумлінними пішоходами (загальний план, середній, крупний) по черзі повз героїв, що за сюжетом зустрілися у парку і щось обговорювали на лавочці.

<https://photos.app.goo.gl/HnwTg2y6MMkE8WQv7>

Заплатили нам по 300 гривень.

Знову повторю: серіал — велика машина зі складним механізмом. Автівки, речі, люди... Багато людей. Усі — зі своїми задачами. Тут — бігають реkvізитори, там — лежить водій, десь метрах у п'яти — напружено, багаторазово повторювано, за сценарієм. Рації, нерви, процес іде.

Масовка — трохи осторонь від усіх процесів. Ти ніби нікому не потрібен, але прив'язаний до місця та не можеш розпоряджатися часом. Навіть сходити попоїсти. Добре, хоч туалет був поруч. Може через це видається, що це робота — без поваги до себе. І люди, які давно цим займаються, не поважають ані роботодавців, ані себе. Це видно в одязі, в поведінці, в очах. Можливо, так можна жити, але я б не змогла.

Цікава була екскурсія на знімальний майданчик. Здалося, що головні герої грають так-сяк. Подивилася трошки серіал — ніби й нормально.

Масовка — трохи осторонь від усіх процесів. Ти ніби нікому не потрібен, але прив'язаний до місця та не можеш розпоряджатися часом. Навіть сходити попоїсти. Добре, хоч туалет був поруч. Мені це чомусь нагадало інші професії та заняття, в умовах праці яких якимось забули про здорове відчуття власної цінності у робітника. І ось, на тебе зненацька гримає касирка у метро або охоронець у супермаркеті. Чи то мені так здається...

Менше з тим, я прийшла на знімальний майданчик по фану.
Екскурсія вдалася.